

νεικία και τη φωνή εκείνου, που δεν ιστάρχει πειά, τη φωνή του...
 'Ανοίγοντας όμως τα μισόκλειστα βλέφαρά της, απ' όπου εξακολούθουσαν να κυλούν άργα τα δάκρυα, η Σουλβία νόμισε ότι είδε μπροστά της μια άγαπημένη σιλουέττα και ψιθύρισε σιγανά :
 — Ζάν !... 'Αγάπη μου !... Πολυαγαπημένη μου Ζάν !...

Κι' έβλεπε πάλι τα μάτια της για να δη καλύτερα, με τη φαντασία της, εκείνη την γλυκεία όπτασία. Μά τώρα νοιώθει καθαρά ότι είναι κάποιος κοντά της, ότι ο κάποιος αυτός γονατίζει μπροστά στα πόδια της κι' ότι της φιλάει και της χαιδεύει τα χέρια. 'Επειτα, σιγανά, κοντά στ' αυτά της εκείνη ή φωνή, ή αγαπημένη της φωνή, της ψιθυρίζει :

— Σουλβία !... Μπορώ λοιπόν να σου πω τώρα ότι σ' αγαπώ ;...
 'Η Σουλβία ανοίγει άξαφνα τα μάτια της, πετάγεται άπάνω και ξεφωνίζει με κατάπληξι :

— Ζάν !... 'Αγαπημένη μου Ζάν !... 'Εσύ είσαι ; Πώς εινε δυνατόν ;
 'Ο Ζάν Νορέλ, τη σφίγγει τριμφερά στην άγκαλιά του κι' έπειτα της λέει :

— Διάβασα τις έφημερίδες και γύρισα πίσω στο σπίτι μου. 'Εκεί πέρα βήρκα τὸ γράμμα-σου που με καλούσε...

— Μά και τὸ δυστύχημα ; ή αυτοκτονία ;... τὸν ρωτάει ή Σουλβία, δείχνοντας τὴν προοιή έφημερίδα.

— Κάποιος έγλημιάς πὸν τὸν κινηγοδσαν, για να ξεφύγη ἀπὸ τὰ χέρια τὸν αστυνομικὸν, έκλεψε τὴ βαλίτσα μου, φόρεσε τὰ ρούχα μου σ' ἕνα ἀδειο διαμερίσμα τὸν τράινου και πήδηξε έξω ἀπὸ αὐτό. Μά φαίνεται ότι έπεσε ἄσχημα και λιποθύησε ἀπάνω στὶς γραμμές. Πέρασε ἴστερα τὸ ἄλλο τράινὸ και τὸν κομμάτιασε... Τὴ συνέχεια τώρα τὴν ξέρεις. Βήρκαν τὰ χαρτιά μου ἀπάνω του κι' ὅλοι νόμισαν ότι ἦμουν ἐγώ...

— Μά γιατί έφυγες, Ζάν, τόσο βιαστικά ἀπὸ τὸ Παρίσι ; τὸν ρωτῆσε ή Σουλβία.

— Γιατί πίστεψα ότι δὲν μ' αγαπούσες...

— Και τώρα ; τὸυ εἶπε χαμογελῶντας ή Σουλβία.

— Ω ! Τώρα...
 Κι' ὁ Ζάν Νορέλ τὴν ξοφίξε στὴν ἀγκαλιά του και τὴν ἐφιλήσε στὸ στήμα.

— ΑΑΜΠΕΡ ΒΙΛΛΕΜΕ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ
 ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

'Ο μπαμπάς. — Πάλι λασπόθηκες, Τοτό, πάλι σάν γουρουνάκι έγινε... Ξέρεις τί εινε τὸ γουρουνάκι ;

'Ο μικρός. — Ξέρω, μπαμπά.

'Ο μπαμπάς. — Τι εινε ;..

'Ο μικρός. — Τό... παιδί τὸυ μεγάλου γουρουνιού, μπαμπά !..

***

Μεταξὺ φίλων :
 — Ξέρω ἕναν κῆρυ, πὸυ σου μοιάζει καταπληκτικά... "Όταν τὸν δὸς ξαφνιάζωμαι, γιατί τὸν παίρνω για σένα...

— Δὲν πιστεύω... νάκομες λάθος και νά τοῦδωσες τὶς διακοσίες δραχμῆς πὸυ μοῦ χρωστάς !..

***

Στὸ δικαστήριο :
 — Κατηγοροῦμένη, ἔσπασες μιὰ καρφέλα στὴ ράχη τῆς γυναίκας σου ;

— Δυστυχῶς, κύριε πρόεδρε.

— Γιατί δυστυχῶς ;

— Γιατί δὲν εἶχα σκοπὸ νά σπάσω τὴν καρφέλα...

***

'Ο μεγαλοκρηματίας. — "Αν κάνη τέτοιο κῆρυ και τὸν ἄλλο μῆνα, θά μᾶς φορήσουν ὅλα μας τὰ ζωντανά.

'Ο γαλιφιρσχορικός. — 'Ο Θεός, ἀφέντη μου, νά φυλάη μονάχα τὴν ἀφεντιά σου !..

***

Μεταξὺ συζύγων :
 — Κατίνα, δὲν βρίζεις πὸς σ' αὐτὴ τὴν φωτογραφία φαίνομαι σάν βλάκας ;

— Πάγω μου, ἐμένα μοῦ φαίνεται ότι...σὲ δείχνει ὅπως εἶσαι ἀκριβῶς !...

***

— "Όστε γράφετε ποιήματα, γιατί ;
 — Μάλιστα... 'Αλλά μονάχα για νά σκοτώνω τὸν κῆρυ μου, κυρία μου.
 — Μπα ! "Όστε... δὲν ἔχετε ἀρρώστους ;

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΕΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

'Η δικαιοσύνη του αυτοκράτορος της 'Αθησυνίας Μενελίχ. Μιά περιεργη υπέθεσις. Ζωήν αντί ζωής. Πῶς ἐλύθη τὸ ζήτημα. 'Ο "Αγγλος ἑκατομμυριούχος Ρόζπερι κι' ὁ ἀγαπημένος του σκύλος. Χάριν του Μούττ, κτλ. κτλ.

Τὸ παρακάτω ἀνέκδοτο τοῦ αυτοκράτορος τῆς 'Αθησυνίας Μενελίχ δίνει μιὰ ιδέα τῆς δικαιοσύνης του, ή ὅποια μορεῖ νά συγκριθῆ μ' ἐκεῖνον τοῦ Σολομώντος.

Ἀπὸ 'Αθησυνιοὶ κάποτε μάζεραν φρούτα. 'Ο ἕνας βρισκόταν σκαφαλωμένος ἐπάνω στοῦ δέντρου και κοινοῖσε τοὺς κλώνους του, ἐνῶ ὁ ἄλλος κάτω μάζερε τὰ φρούτα πὸυ πέφτανε.

'Αξαφνα σὲ κάποια στιγμή ἔσπασε ἕνας κλῶνος κι' ὁ ἄνθρωπος, πὸυ βρισκόταν ἐπάνω στοῦ δέντρου, ἔπεσε πάνω στοῦ σύντροφό του και ἀκριβῶς ἐπάνω στοῦ κεφάλι του και τὸν ἐπλήγωσε θανάσιμα. "Υστερα ἀπὸ λίγες ὥρες ὁ δυστυχῆς πέθανε ἀπὸ ἐγκεφαλική ἀίμορραγία, ἐνῶ ὁ σύντροφός του, ἂν κι' ἔπεσε ἀπὸ τόσο ὕψος, δὲν εἶχε πάθει ἀπολύτως τίποτε.

'Η οικογένεια τοῦ σκοτωμένου ἐζήτησε — κατὰ τὰ ἔθιμα τοῦ τόπου—τὸ «φρόνο τοῦ αἵματος», κι' ὅταν ὁ ἀκούσιος φρονεὺς ἀπάντησε ότι δὲν εἶχε χρεῖματα, τοῦ ζήτησαν τὴ ζωὴ του ὡς ἀντάλλαγμα.

'Η ἀπαίτησις ὅμως αὐτὴ ἦταν ὑπερβολική κι' ἔτσι ή ὑπόθεσις, περνώντας ἀπὸ τὰ κατώτερα δικαστήρια, ἐφθασε μέχρι τοῦ ἀνωτάτου δικαστηρίου τοῦ Μενελίχ.

'Εντομεταξὺ οἱ μνηστῆ δὲν δεχόντουσαν πειά κανένα ἀπολύτως συμβιβασμὸ με χρηματικὴ ἀποζημίωσι, ἀλλ' ἀπαίτουσαν τὴ ζωὴ τοῦ ἀκούσιου φρονεῦς, προβάλλοντας ὡς ἐπιχειρημα τὸ «ζωὴ ἀντὶ ζωῆς».

— Πολὺ καλά, εἶπε ὁ Μενελίχ, ἐκδίδοντας τὴν ἀπόφασί του. "Εχετε ἀναμνηστικὸς τὸ δικαίωμα νά ζητήσετε τὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ. 'Αλλὰ ὁ νόμος λέει ότι ὁ φρονεὺς πρέπει νά σκοτώνεται με τὸν ἴδιο ἀκριβῶς τρόπο πὸυ διέπραξε τὸ φόνο. Γι' αὐτὸ ἕνας ἀπὸ σᾶς τοὺς συγγενεῖς τοῦ θύματος, πρέπει ν' ἀνεβῆ ἐπάνω σ' ἕνα ψηλὸ δέντρο και σπάζοντας τὸν κλῶνο στὸν ὅποιο θά κἀθεται, νά πέση ἐπάνω στοῦν ἄνθρωπον αὐτόν, πὸυ θά τὸν ἔχομε δεμένο ἀκριβῶς ἀπὸ κάτω. Τὰ πειράματα μοροῦν νά ἐξακολουθήσουν ὥσπου νά σκοτωθῆ ὁ κατηγορούμενος !.

'Αλλὰ κανεὶς ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς τοῦ θύματος δὲν θέλησε νά πᾶξὴ τὸ ἐπικίνδυνον αὐτὸ παιγνίδι. Καὶ ὁ ἀκούσιος φρονεὺς ἀφέθη ἐλεύθερος.

***

Γιὰ τὸν "Αγγλο ἑκατομμυριούχο Ρόζπερι, διηγούνται τὸ ἔξης νοστιμώτατον ἀνέκδοτο, πὸυ δείχνει πὸσο ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς αγαποῖσε τὰ σκυλιά.

"Όταν κάποτε ὁ Ρόζπερι ταξίδευε ἀτιμολοκῶς, συνέθη νά πέση τὸ σκυλί του, ὁ πιστός του «Μούττ», στὴ θάλασσα.

— Σταμάτα, καπετάνιε μου, σταμάτα τὸ πλοῖο, ἄρχισε νά φρονάζη τότε ἀγωνιωδῶς ὁ Ρόζπερι.

— Τί λέτε, κύριε, ἀστειεύεστε ; ἀπάντησεν ὁ καπετάνιος. Γιὰ ἕνα σκυλί νά σταματήσῃ τὸ βατόρι ; "Αν ἦταν ἄνθρωπος, τότε βέβαια θά σταματοῦσα...

— Πολὸ ὁραία, εἶπε τότε ὁ ἑκατομμυριούχος, και χωρὶς νά χάσῃ καρὸ, πήδησε κι' ἔπεσε στὴ θάλασσα.

'Αμέσως τότε ή μηχανὴ τοῦ πλοῖου σταμάτησαν, μιὰ βάρκα κατεβάστηκε στὴ θάλασσα και ὁ ζωόφιλος ἑκατομμυριούχος ἀνεσώθη, μαζὺ με τὸν ἀγαπημένο του «Μούττ» στὸ βατόρι...

***

'Ο βασιλεὺς τοῦ Μαυροβουνίου Νικόλαος ἦταν ἄνθρωπος εὐφρῆς, διακρινόμενος για τὴν ἐτοιμότητα τοῦ πνευμάτός του.

Κάποτε ὁ αυτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας Φραγκίσκος 'Ιωσήφ πήγε νά ἐπισκεφθῆ τὸ Νικόλαο στὸ Κάτιαρο. 'Η ἀρχαία μεγαλοπρέπεια τὸν ἀποκρίμων βράχων τῆς Βόκκας πὸυ ἰσφόνοντα σάν μιναρέδες, ἔκαιαν μεγάλην ἐντύπωσι σιὸν Αὐστριακὸ αυτοκράτορα, ὁ ὅποιος, κερτίζοντας κάποια στιγμή ψηλά στὴν κορυφὴ τοῦ βουνού, εἶπε στοῦν Νικόλαο :

— 'Η Μεγαλειότης σας κατοικεῖ πολὺ ὑψηλά !..

— Ναι, ἀπάντησε ὁ εὐφρῆς βασιλεὺς τοῦ Μαυροβουνίου. 'Αφοῦ ή Μεγαλειότης σας μοῦ ἔχει πάρει τὴ θάλασσα κι' ὁ Τούρκου τὴν ἔρηρά, δὲν μοῦ ἀπομένει, παρὰ μόνο ὁ οὐρανός !

